Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige

Syv og tredsindstyvende Aargang

1918

„Holder Eder nær til mig, og jeg vil holde mig nær til Eder. Søger mig flittigen, og I skulle finde mig; beder, og I skulle faa; banker, og der skal oplades for Eder. Alt, hvad der er Eder gavnligt, som I bede Faderen om i mit Navn, det skal gives Eder.
(Pagt. Bog 88: 63, 64.)

Kjøbenhavn
Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

http://www.archive.org/details/stjerne6701dan

Indhold.

Side

Angaaende Emigration 80
Arbejdsløsheden i Danmark 63

Bibelske Profetier angaaende Mormons Bog. (Artikel af Dr. James E. Talmage.) 359
Brev fra forhenv. Missionspræsid. Martin Christophersen 361
Brev fra Præsidenten over den europæiske Mission 135, 362
Børns Stilling efter Døden og ved Opstandelsen. (Tale af Præsid. Joseph F. Smith.) 257

De politiske Omvæltninger i Europa 347
De Hellige er Verdens Lys. (Af Redaktør J. M. Sjodahl.) 315
Den danske Rigsdags Aabningsmøde 172
Den kirkelige Historieskrivnings store Betydning. (Tale af Ældste Andrew Jenson.) 177, 193
Den norske Handelsflaade 234
Den spanske Syge 240
Det ny Israels Vandring over Amerikas Ørken. (Tale af Ældste Andrew Jenson.) 273
Diamantbryllup 368
Dødsfald 64,96, 144, 159, 176, 192, 240, 255, 272, 288, 304, 351, 368
Digte af Niels F. Green:
Lad os herlig Lovsang synge!.. 16
Naar Hjertet for det sande slaar 256
O lad os Herren tjene!..... 160
O syng med Frydetoner!..... 352

Efteraarskonferencerne i: 264, 301.
Aalborg 1917 60
Aarhus „ 12, 22
Aarhus 1918 ..... 364, 374
København 1918 ..... 333, 344
Efterlevelsen af „Visdomsordet" og Sundhedsregler bidrager til at forlænge Menneskenes Levetid.. 159
En venlig Røst fra Herrens Tempel. (Brev til Missionspræsidenten fra Geo. Albert Smith 187
Et Vidnesbyrd. (Artikel af Theresa Hudson.) 350
Et Vidnesbyrd af Præsident Joseph F. Smith 320
Evangeliets Gengivelse (Tale af Ældste Orson Pratt.)..... 97

Side

Foraaarskonferencerne i: 59
Aalborg 140
Aarhus 154
Bergen 269, 282
København 203
Kristiania 235
Trondhjem 252
Fredens Fyrste. (Tale af William Jennings Bryan.)..... 26, 38, 90

Gode Tidender fra Zion. (Artikel af Kirkens øverste Præsidentskab.) 65
Gud alene Æren 231
Guds Aabenbaringer kaster Lys paa religiøse Spørgsmaal. (Tale af Præsident Charles W. Penrose) 305, 321
Guds Forudvidenhed. (Af Dr. James E. Talmage.) 377

Hadets Aand. (Artikel af Præsid. Joseph F. Smith.)..... 54
Hvad betinger vor Fremgang indenfor Kirken?..... 246
Hvorledes stiller de Sidste-Dages Hellige sig til de verdslige Love? (Artikel af Dr. James E. Talmage.) 132

Kirkens evangeliske Arbejde. (Tale af Præsident Anthon H. Lund.) 17
Krigens direkte og indirekte Følger 48
Kristi Forsoning. (Artikel af Dr. James E. Talmage.)..... 222
Kristi Frelsergerning. (Artikel af Dr. James E. Talmage.)..... 229
Kristi Opstandelse. (Tale af Missionspræsident Hans J. Christiansen 129

Lad os tilgive 247
Levnedsmiddel-Forholdene 272

„Maud"-Ekspeditionen 199
Med Pionererne over den store Ørken (Uddrag fra: „I Cowboyland") 113
Meddelelse fra Ældste Fred H. Heese 363
Strenge Pasbestemmelser i Norge 32
Menneskets evige Eksistens. (Artikel af Dr. James E. Talmage.)... 180
Menneskenes og alle skabte Tings Oprindelse. (Tale af Ældste Joseph F. Smith, jun.) 161
Menneskenes særskilte Individualitet. (Artikel af Dr. James E. Talmage.)250

Side

Mindeord i Anledning af Ældste Hyrum M. Smiths Død 84
Missionsnyheder 26, 47, 59, 139,
Missionærernes Rapport 64, 240, 336 144, 282
Missionspræsident Hans J. Christiansens 70-Aars Fødselsdag 26

Notits 16, 95, 221
Nogle Betragtninger vedrørende Jesu Kristi Evangelium. (Af Dr. James E. Talmage.) 267

Patriark Hyrum Smiths Monument 318
Pioneren Brigham Young omtales 112
Præsident Charles W. Penrose fyldte 86 Aar den 4. Februar. 105
Præsident Joseph F. Smiths Aabningstale ved Efteraars-Generalkonferencen i Salt Lake City i 1917 1
Præsident Joseph F. Smith er afgaaet ved Døden 353

Redaktionsartikler ved Missionspræsident Hans J. Christiansen:
Adlyd Lovene 355
Bedrageriske Aander..... 166
Brev fra Præsidenten over den europæiske Mission..... 25
„Den, som sejrer, skal arve alle Ting." 248
Den spanske Syge..... 332
Efterlevelsen af Evangeliet bringer Glæde 45
En Dag til Advarsel..... 232
Er det nødvendigt at bede? ... 136
Er vi beredte? 185
Farlige skjulte Skær..... 87
Farvel til Aaret 1917..... 8
Glædelig Jul!..... 375
Hold fast! 330
Kirken tømmer sine Forraadskamre til Fordel for de Forenede Staters Regering 200
Menneskene er givne Evner til evig Fremadskriden 106
Missionsrejsen i Foraaret..... 152
Missionsrejsen i Efteraaret.... 343
Nærværende vanskelige Tider .. 57
Omvendelsens Evangelium 264
Redaktionsbemærkninger i Tilknytning til et Brev fra Konferencepræsid. Robert J. Bischoff 9
Som andre ser det..... 119
Usædelighedssynder..... 218
Vær haabefulde!..... 296
Vær ved godt Mod! 280
„Zion trives, alt er vel" 77

Side

Rensdyrlav til Menneskeføde 234
Retfærdighedens Princip. (Artikel af Ældste Aubrey Parker.).... 151
Rettelse..... 256, 352

Sabatens Helligholdelse..... 135
Statistisk Rapport for Aaret 1917 111

Tak til Danmark fra russiske Officerer og Soldater..... 176
Taksigelse. (Artikel af Missionspræsident Hans J. Christiansen 363
Tale af Præsident Samuel Bennian 286, 302
Tale af William Jennings Bryan 26, 38, 90
Tale af Missionspræsident Hans J. Christiansen 129
Tale af Ældste Rudger Clawson 49, 241
Tale af Præsident Heber J. Grant 33
Tale af Ældste Anthony W. Ivins 145
Tale af Ældste Andrew Jenson 177, 193, 273
Tale af Ældste David O. McKay 337
Tale af Præsid. Anthon H. Lund 17, 225
Tale af Præsident Charles W. Penrose 305, 321
Tale af Ældste Orson Pratt 97
Tale af Ældste George A. Smith 289
Tale af Patriark Hyrum G. Smith 81, 298
Tale af Præsident Joseph F. Smith 209, 257
Tale af Ældste Joseph F. Smith, jun. 161, 369
Tale af Ældste Junius F. Wells 86, 108
Tale af Ældste Rulon S. Wells 175, 188
Tale af Ældste Orson Whitney.. 122
Tankeklarhed. (Artikel af Niels F. Green.)..... 263
Tankesprog 7, 15, 56, 63, 85, 89, 96, 121, 192, 314, 380
Tidsbegivenhederne..... 190
Trosprincipet. (Artikel af Niels F. Green.)..... 239

Udtalelse af Profeten Joseph Smith 158

Verden sulter 285
Vidnesbyrdet om Jesus Kristus (Tale af Ældste David O. McKay.) 337

Ældste Hyrum M. Smith er afgaaet ved Døden 56
Ældste Richard R. Lyman kaldet til Apostel..... 171
Ældste John Wells 281

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 1	1. Januar 1918	67. Aargang

Præsident Joseph F. Smiths Aabningstale

ved Efteraars-Generalkonferencen i Salt Lake City den 5. Oktober 1917.

—

Jeg er overordentlig taknemmelig for det Privilegium, jeg nyder, igen at have Lejlighed til at tale til de forsamlede Hellige, at have Lejlighed til at tale til en saa mægtig Forsamling, som er tilstede her ved Kirkens 88. Halvaars-Konference. Jeg haaber, at jeg maa være i Besiddelse af Guds Aand til at vejlede mig den korte Stund, jeg staar foran Eder for at udtrykke mine Følelser og det Haab, som jeg har, og for at udtale min Taknemmelighed til Herren for de overordentlig store Velsignelser og Privilegier, som vi nyder i Dag. Det synes næsten som et Vidunder for mig at beskue en saa stor Mangfoldighed af intelligente Anskuelser, der lyser af Glæde paa Grund af, at I har handlet retsindigt i Eders Livsvandel, og at I er Eder dette bevidst. Jeg er overbevist om, at Herren er meget tilfreds med, at I er tilstede her for at overvære nærværende Konference. Jeg føler mig tilvisse meget taknemmelig derfor, thi denne Kjendsgerning tilkendegiver for mig, at de Hellige er forenede i Hjertets Følelser, at I ærer Herrens Værk, og ærer den Gjerning, som I er satte til at udføre. At I er tilstede her, beviser ogsaa for mig, at I er i Besiddelse af Guds Aand, at I i Eders Hjerter elsker Sandheden, og at Eders Tro paa Kristi Evangelium ikke er formindsket; at I ærer Eders Medlemsskab i Kirken, og at I Brødre, som holder præsiderende Stillinger indenfor de forskellige Organisationer, som findes i Kirken, ærer Eders Kaldelse. Alle I, som er tilstede her, tilkendegiver derved Eders Loyalitet for Zions Sag og den Tillid, som I har til Eders præsiderende Brødre, som leder Kirkens Anliggender, og som I har bistaaet i deres Stillinger. Jeg byder

Eder alle velkommen, og jeg beder inderlig, at Guds Aand maa hvile over os ved dette Møde, og ved de efterfølgende Konferencemøder, saa vi kan udføre det Arbejde, der paahviler os.

Vort Salighedshaab er grundet paa Sandheden som Grundvold.

Jeg ønsker at sige til Eder, Brødre og Søstre, hvad jeg ofte har sagt, og som fremdeles er sandt, at Herrens Værk skrider fremad paa Jorden, og der er ikke nogen Magt udenfor Guds Herlighedsrige, som kan forebygge Værkets Fremgang, thi saa har den almægtige Gud anordnet og bestemt det. Jeg bærer dette Vidnesbyrd til Eder. Jeg føler i min Sjæls Inderste, at dette er sandt; og tilvisse, hvis dette ikke var sandt, saa, trods de Haab, vi er besjælede af, trods vor Tro og den Fremgang, vi ved vort Arbejde har gjort her i Bjergenes Dale, i Harmoni med Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Formaal, jeg siger, hvis det ikke var sandt, at den almægtige Gud er ved Roret af Zionsskibet og har staaet ved Roret fra Begyndelsen af, og vil vedblivende staa ved Roret, saa vilde vort Haab og vore Forventninger med Hensyn til Nutid og Fremtid være forgæves. Det Værk, som Gud har paabegyndt i disse de sidste Dage, og som nu udbredes i Verden, medfører den guddommelige Kraft, hvorved Menneskene kan erholde Frelse og Lyksaliggørelse, og intet andet kan træde i dets Sted. Mange forskjellige falske Lærdomme er blevne antagne som sande af Menneskene, fordi de er ældgamle Lærdomme og har været troet af Millioner af Mennesker; men ligegyldig, hvor mange der end tror paa slige Lærdomme, saa er dette ingen Undskyldning for Menneskene til, at de ikke gjør selvstændige Undersøgelser for at lære at kende det sande Evangelium, ved hvilket Guds Børn kan erholde Frelse og opnaa en Ophøjelse i Guds Rige.

Vort Haab om Frelse maa være grundet paa Antagelsen af sande Principper, den fulde Sandhed, og kun Sandheden. Vi kan ikke erholde en Frelse i Guds Herlighedsrige, hvis vi bygger paa en falsk Tros-Grundvold og ikke paa de evige Sandheders Grundvold. Dette kan umuligt ske.

Jeg bærer igen mit Vidnesbyrd til Eder, Brødre og Søstre, at det er Evangeliets Sandheder, som dette Værk er grundlagt paa, og det er en herlig Ting at vide, at saa mange, som Tilfældet er, skjønt vi kun er faa i Sammenligning med hele Menneskeheden, har lært Sandheden og kommet til Kundskab om, at Jesu Kristi Evangelium er en guddommelig Kraft til Frelse, og at Evangeliet, som vi bygger paa, nødvendigvis maa være Sandheden. Det vilde stride mod Guds Væsen at anerkende noget andet Evangelium end det, vi har annammet, som det sande Evangelium. Han har aldrig givet os noget andet Evangelium, hvorved vi kan blive ledte tilbage til hans Nærværelse. Den almægtige Gud lagde i Begyndelsen en Saliggørelses-Plan, der i et og alt var i Harmoni med Sandheden, og som fuldtud svarede til hans Hensigter, at delagtiggøre Menneskene i evig Salighed og Ophøjelse i hans Rige, hvor alle hans Børn, som vilde adlyde hans Love og Befalinger, kunde frydes ved at være i hans Nærværelse.

Jeg kan bevidne for Eder, at ligesom jeg veed, at jeg lever, saa veed jeg, at Herren kaldte Joseph Smith til at være sin Profet. Han gav ham høje aandelige Gaver og gav ham Præstedømmets Fuldmagt. Gud belærte ham om de Ting, som det var nødvendigt for ham at kende, saa at han kunde komme i Besiddelse af Kraft til at lægge Grundvolden til Guds Kirke og Rige, som atter blev oprettet paa Jorden. Joseph Smith holdt trofast de Pagter, han sluttede med Herren. Han udførte trofast sin Mission, og Herren dygtiggjorde ham til at udføre sin Gerning, og han styrkede ham til sluttelig at lide Martyrdøden og besegle sit Vidnesbyrd, idet hans Blod blev udgydt. Hans Vidnesbyrd staar ved Magt blandt Menneskene, ligesaa vist som Kristi Vidnesbyrd, beseglet ved hans udgydte Blod til Menneskenes Frelse, er af bindende Kraft til hele Verden. Profeten Joseph Smiths Vidnesbyrd, beseglet ved hans Martyrdød, har bindende Kraft indtil Guds Værks Fuldbyrdelse i denne Tidernes Fyldes Evangelie-Husholdning.

Jeg bærer ligeledes mit Vidnesbyrd til Eder, Brødre og Søstre, om den guddommelige Mission, der var betroet Præsident Brigham Young og de Brødre, som bistod ham, idet de ledte de Hellige bort fra Illinois og Missouri og andre Steder, hvor de led Forfølgelse, her til Utahs fredelige Dale; thi dette var Guds Villie, og deres vigtige Gerning blev udført ved hans Aands vejledende Indflydelse. Præsident Young og Pionererne var i Stand til at lægge Grundvolden til et kirkeligt Folkesamfund, hvis Lige i almen borgerlig Henseende næppe kan findes indenfor vort herlige Lands Omraade. Dette store og omfattende Arbejde var imidlertid ikke udført formedelst Brigham Youngs egen Visdom, eller Heber C. Kimballs, eller andre af deres medforbundnes, skønt disse Mænd var store og gode Mænd og var den levende Guds sande Tjenere, der trofast virkede i deres Kald, og hvis Nidkærhed for Zions Sag stedse gav sig tilkende — men bag ved disse Mænd, over dem og omkring dem var Guds Kraft, hvorved de blev ledte. Derved blev Herrens Hensigter fuldbyrdede gennem dem, og vi giver derfor Æren til vor himmelske Fader. Og vi ærer som Guds Tjenere de gode Mænd, som Herren valgte til at udføre det evangeliske Arbejde, han ønskede udført, og som trofast virkede i deres Kald.

Jeg kan ligeledes bære Vidnesbyrd om John Taylors udmærkede Karakter og hans Nidkærhed for Herrens Værk. Han var en af de ædleste Mænd, jeg har kendt i mit Liv. Han levede i enhver Henseende et rent og helligt Liv.

Han var i Sandhed ren paa Aand og Legeme, ren i Tanke, Ord og Gerning. Jeg veed, hvorom jeg taler, thi jeg var sammen med ham Dag og Nat, Maaned efter Maaned, i aarevis, og jeg bærer mit Vidnesbyrd om hans Oprigtighed og Nidkærhed. Han var sammen med Profeten Joseph Smith, da denne led Martyrdøden, og han blev ramt af fem Kugler, men ikke dødelig saaret. Han led mere end Døden sammen med Joseph og Hyrum ved hin Lejlighed, men Herren bevarede hans Liv og ærede ham ved at kalde ham til at præsidere over Kirken og bestyre Kirkens Affærer paa Jorden et vist Tidsrum, og saaledes ophøjede Herren ham til den mest ærede og ansvarsfulde Stil-

RARE
184.79

ling, som nogen Mand kunde blive kaldet til at indtage i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Jeg kan ligeledes bære mit Vidnesbyrd om Wilford Woodruffs Trofasthed og Hengivenhed overfor Herrens Værk. Han var tilvisse en Mand, i hvem der ikke fandtes Svig, en Mand, som var ærlig til Hjerteroden, som var let paavirkelig af Guds Aand, og som var vejledt ved Aandens Inspiration i høj Grad i Udførelsen af sin Gerning, langt mere end ved egen Visdom og Dømmekraft.

Jeg bærer mit Vidnesbyrd med Hensyn til det gode Arbejde, som efter ham Præsident Lorenzo Snow udførte, endskønt hans Præsidium over Kirken kun blev af kort Varighed; men nogle af de Ting, som han udførte, var det absolut nødvendigt skulde blive udført, for at hans Efterfølger og andre, hvis Gerning det herefter kan blive at bestyre Kirkens Affærer, ikke skulde være udsatte for at begaa Fejltagelser i administrativ Henseende.

Med Hensyn til den nærværende Varetagelse af Evangeliets Værk, som Herren har anbetroet os, vil jeg ikke udtale mig. Lad det Arbejde, som har været udført, tale for sig selv. Lad Kirkens Medlemmer tilkendegive deres Mening om, hvad der under nærværende Administration er bleven udført af Autoriteterne indenfor Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og lad ikke dette blive sagt af mig eller af mine Raadgivere og medforbundne. Herren forbyde, at jeg nogensinde et Øjeblik skulde tænke paa, at vi er af særlig stor Vigtighed i Henseende til Herrens store Værks Udførelse. Andre kan blive kaldte, og Herren kan danne deres Sind. Han kan bygtiggøre dem og ydmyge dem, om nødvendigt, saa de vil blive i Stand til at paatage sig det Ansvar og udføre de Pligter, som kommer til at paahvile dem. Jeg tror, at Kirkens Folk gør Fremgang, og at, saa vidt som vort aandelige Liv og vor aandelige Vækst angaar, og vor Tro angaar, saa vel som i Henseende til vore timelige Forhold, vi gør Fremgang, og alt er vel i Zion i Dag.

Vi gjorde et kort Besøg fornylig i vore sydlige Setlementer. Dette er noget, som vi burde gøre oftere. Jeg er mig dette bevidst nu, mere end jeg har været i den forbigangne Tid. Jeg er overbevist om, at det vilde være vel, om Kirkens Autoriteter aflagde Besøg i de Helliges Byer. Det er ikke nok, at Lærerne i de forskellige Sogne (Wards) besøger de Hellige, og de fremmede, som bor iblandt os. At de har paataget sig den Gerning at undervise Kirkens Medlemmer i Retfærdighedens og Sandhedens Principper og opmuntre dem til at være forenede og leve i indbyrdes Kærlighed, dette er ikke tilstrækkeligt. Det er ikke tilstrækkeligt, at Biskopperne besøger Kirkens Medlemmer, der lever i deres Sogne, kommer i Berøring med dem og bliver bekendte med dem, og at Sognets Medlemmer omvendt derved bliver bekendte med, hvem der er deres Sognefader, hvem der staar som deres Leder i i Sognet Dette er ikke nok. Det er heller ikke tilstrækkeligt, naar Præsidentskaberne i Zions Stifter (Staver) besøger Kirkens Medlemmer, som bor i disse Stifter, og kommer til en Forstaaelse af, hvad der kan gavne dem. Men det er ogsaa nødvendigt, at Kirkens Præsident-

skab, de tolv Apostle, Patriarkerne, de syv Præsidenter over de Halvfjerds, samt Brødrene i det præsiderende Bispedømme besøger Kirkens Medlemmer i de mindre saa vel som i de større Byer; det er ogsaa nødvendigt, at disse præsiderende Brødre aflægger Besøg blandt de Hellige i de forskellige Byer i den Udstrækning, det er muligt for dem, saa at de kan blive bekendte med Kirkens Medlemmer og Kirkeforholdene i de forskellige Stifter eller Staver, og Kirkens Medlemmer blive bekendte med dem. Vi trænger alle til at blive bekendte med hinanden. Saa vidt som mine Følelser angaar, saa veed jeg ikke noget, som jeg ikke kunde lide, at I skulde vide angaaende mig. Jeg ønsker, at I skal vide, hvordan jeg ser ud, og hvad jeg er, og om jeg ærer min Kaldelse. Jeg ønsker, at I skal se paa mig og vide nogen Besked med, hvad jeg foretager mig. Jeg ønsker, at I skal kende mig, og jeg kunde lide at kende Eder. Det samme gælder for mine Brødres Vedkommende. Vi har intet, som vi ikke har fælles med alle Kirkens Medlemmer. Vi kender intet og vil ikke prædike noget til Kirkens Folk undtagen det, som Gud har aabenbaret, og vi vil tilraade alle dem, som indehaver Embedsstillinger, og hvis Pligt og Forretning det er at lære og prædike Evangeliets Principper til Verden og til de Sidste-Dages Hellige, i deres Belæringer at holde sig til de Lærdomsprincipper, som er aabenbarede af Gud. Der er meget, der har været aabenbaret, som Kirkens Medlemmer som et Hele endnu ikke har efterlevet, kan jeg forsikre Eder om. Der er endnu mange Ting, som Kirkens Medlemmer maa lære. Der er meget, som Folket maa belæres om gennem Aandens Inspiration, og der er meget, som har været aabenbaret til Profeten Joseph Smith og hans Medforbundne, som Kirkens Medlemmer i al Almindelighed endnu ikke har taget til Hjerte, som endnu ikke er bleven en Hjertesag for dem, og hvis Rigtighed de endnu ikke har forstaaet, som de burde. Naar vi ønsker at adlyde Evangeliets Forskrifter, Guds Bud, der allerede har været aabenbarede, vil det staa bedre til med os, og vi vil være saa meget nærmere Fuldkommenhedens Maal i Henseende til Erhvervelsen af Visdom, Kundskab og Magt, end vi er i Dag. Naar den Tid kommer, er der andre Ting af endnu større Vigtighed, som vil blive aabenbarede til Guds Folk. Men indtil vi gør vor Pligt i Henseende til, hvad vi har modtaget, og indtil vi lærer trofast at varetage alt, hvad Herren har betroet i vore Hænder, indtil vi villig efterlever vor Religions Lærdomme, som Herren har givet os, og som vi er bekendt med, vilde det bringe Fordømmelse over os, hvis Herren gav os flere Befalinger og gav os mere Lys, end, hvad vi allerede har modtaget, og som vi ikke tilfulde har adlydt. Det er nok for os for nærværende at leve i Henhold til de Aabenbaringer, der er givet os, og de Inspirationer, vi daglig modtager, og for hver enkelt Medlem af Kirken at holde Herrens Befalinger og virke i Kirken, som Guds Aand vejleder os under Udførelsen af vor Gerning. Enhver Sjæl er berettiget til at modtage Inspiration fra Gud, saa vi kan kende vore Pligter og vide, hvorledes vi bedst kan udføre dem. Vi har ikke alene lært det endnu, men vi stiler mod Maalet. Herren er fremdeles langmodig overfor os. Han er fuld af Kærlighed

og naadig mod os alle, og vi bedrer os lidt hele Tiden. Jeg tror, at vi er lidt mere pligtopfyldende i Udførelsen af vor Gerning, end vi har været i det forbigangne. Dog er der meget, vi kan forbedre os selv med.

„Kom Hviledagen i Hu, at Du holder den hellig."

En af de vigtige Befalinger, som Gud har givet os, er at ære Sabbatsdagen og holde den hellig. Mange af Kirkens Medlemmer forsømmer at tage tilbørlig Hensyn til denne Guds Befaling. Mange helligholder ikke Sabbaten, og mange Forældre tillader deres Børn at gaa, hvor de vil paa denne Dag, i Stedet for at forlange af dem og paase, at de retter sig efter Sabbatsbudet.

Guds Lov kræver, at vi elsker hverandre. Hvis vi kunde lære at gøre dette, saa vilde det ikke gøres nødvendigt at have Biskops-Forhør, thi saa vilde der ingen Stridigheder være blandt Kirkens Medlemmer. Hvis vi elsker hverandre, saa at vi vil gøre godt imod andre, som vi ønsker, at de skal gøre mod os, vilde der ingen bitre Følelser være mellem Menneskene og ikke finde nogen Uenighed eller Stridighed Sted. Naboer vilde da leve i Fred med hverandre. Hvis vi elskede Gud af vort ganske Hjerte, elskede ham mere, end vi elsker Verden, vore Huse, vore Agre, vore Hjorde eller vore Penge i Banken; hvis vi elskede Gud af vort ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke, vilde der ikke blive Brug for Fængsler, ikke heller for Forligsdommere. Der vilde da ikke blive Brug for Sagførere til at tviste Lovene eller til at føre Retssager for Folk, thi Folk vilde enes indbyrdes uden Retsafgørelser. Alle disse Ting vilde blive Ting af det forbigangne, som der ikke mere var Brug for. Menneskene vilde da kende, hvad der var sandt og ret; de vilde elske Sandheden og vandre i det Lys, som udstraaler fra Guds herlige Nærværelse. Da vilde vi vise, at vi elsker ham og er villige til at holde hans Befalinger, og vi har meget at lære i Henseende til disse Ting.

Visdomsordet.

Herren har givet os et lille, ligefremt, let forstaaeligt „Visdomsord", saa ligefremt, at den svageste af alle, som er eller kan blive kaldt en Hellig, burde være i Stand til at forstaa og adlyde det, og dog er der nogle af dem, der er betragtede som de allerstærkeste blandt os, der ikke gør det, men forsømmer at rette sig efter dette Ord. Vi har meget at lære endnu, siger jeg, for i Henseende til Mad og Drikke at leve i Henhold til dette Visdomsord, som Herren har givet til sine Hellige, for at de ved at rette sig derefter kan bevare deres Helbred og Legemsstyrke; men ikke alle retter sig derefter.

Tiendeloven.

Herren har givet os Tiendeloven, i Henhold til hvilken vi som frivillig Offer giver de nødvendige Midler til Kirken til at udrede en Del af Omkostningerne, der er forbundne med at prædike Evangeliet i Verden, at bistaa de Hellige og bringeÆldsterne tilbage hertil, efter at deres Mission er endt, samt til at bygge Templer for og udføre det Arbejde,

som det er nødvendigt, at der skal blive udført i Templerne for de levende og døde, og saa fremdeles. Ikke alle iagttager at holde denne Lov; men jeg er glad ved at kunne sige, at i dette Aar har der fundet en meget væsentlig Forbedring Sted hos Kirkens Medlemmer i Henseende til at iagttage at yde Tiendeofringerne. De Tiendebeløb, der hidtil har været indbetalte dette Aar, er større end nogensinde forud. Dette tegner godt, og dog kan der gøres større Forbedringer endnu i saa Henseende.

Der er mange andre Ting, jeg kunde tale om, men jeg kan ikke fortælle Eder dem alle. Jeg begynder at føle, at jeg snart er en gammel Mand, eller, for at udtrykke mig med andre Ord, en ung Mand i et gammelt Legeme. Jeg tænker, at jeg i Aanden føler ligesaa ung som nogensinde, og jeg elsker i Dag Sandheden højere end nogensinde før i mit Liv. Jeg tænker, at jeg kan sige, at jeg tror paa Sandheden mere ubetinget, end jeg nogensinde før har gjort, thi jeg ser den mere klar. Fra Dag til Dag forstaar jeg Sandheden bedre formedelst den Inspiration og Vejledning, som jeg modtager ved Guds Aand, der er givet mig; men mit Legeme bliver træt, og jeg ønsker at sige, at mit gamle Hjerte somme Tider sitrer betydeligt.

Jeg føler mig paavirket til at velsigne Eder, og jeg velsigner Eder i Jesu Kristi Navn.

Præsident Joseph F. Smith gav derefter nogle oplysende Meddelelser vedrørende Oprettelsen af nye kirkelige Stifter (Staver) og Sogne, osv. Han meddelte, at der nu findes 74 organiserede Stifter af Kirken med ialt 797 Kirkesogne og 38 mindre Distrikter, og at der findes 21 organiserede Missionsdistrikter i Verden udenfor de ordinært organiserede kirkelige Stifter. Præsident Smith omtalte derefter, at den kvindelige Hjælpeforenings Hovedbestyrelse fra Foreningens Medlemmer havde indsamlet i Smaabeløb 12,074 Dollars til Hjælp til Opbyggelsen af de to Templer, Kirken har under Opførelse for nærværende Tid, nemlig i Kanada og paa en af Stillehavsøerne.

Præsident Smith sluttede derefter sin Tale med følgende Ord:

Herren velsigne Eder, og maa Kærligheden til hans Værk vedvarende vokse i Eders Hjerter! Der er intet i Verden og intet udenfor Guds celestiale Rige, der er af lige Vigtighed med dette Sidste-Dages Værk, som vi er medvirkende til at fremme. Modtag disse Ord fra mig som mit Vidnesbyrd. Det er ikke mine Ord alene. Det er Herrens Vidnesbyrd, hans Ord, som ikke maa blive overhørte, og som aldrig fejler, og derfor gentager jeg og formaner Eder til, Brødre og Søstre, i Jesu Kristi Navn, at holde Guds Bud og Love, thi dette er det vigtigste for os at gøre. Amen.

— Under Vaabenbrag hviler Lovene.

Hvo ej har Lyst til Fred, finder nok Aarsag til Krig.

I Krigen sidder Retten gerne i Sværdeggen.

Farvel til Aaret 1917.

Det føles ikke tungt i dette Tilfælde at sige Farvel for evigt til Aaret 1917. Gid de Tildragelser og Rædselsscener, der har fundet Sted i det forløbne Aar, for stedse kunde nedskrives i Glemselens Bog; men ak, dette Aars Historie, der for en stor Del er skreven med Blod, staar som et Vidnesbyrd mod dem, der er skyldig i alle de Grusomheder, Forbrydelser og Rædsler, der nu gemmes i dets Skød. Skarevis af Nationernes unge, haabefulde Mænd, saavelsom middelaldrende Mænd, der var Livskraften i den nuværende Slægt, har maattet bøde med deres Liv paa Slagmarken, medens deres afsjælede Legemer i de fleste Tilfælde hviler i fremmede og ukendte Grave, hvor deres efterladte kære ikke en Gang kan faa plantet en Blomst eller Busk til at betegne Stedet, hvor en eller flere af deres kære paarørende hviler. O, 1917, hvor tungt er det derfor ikke, naar vi i stille Tanker dvæler ved din Historie! Naar kommende Slægter skal læse om dine blodige Bedrifter, vil de uden Tvivl fyldes med Rædsel og blegne ved Tanken om, at sligt kunde finde Sted i en Tidsalder, hvor Civilisationen og Oplysningen paa saa godt som alle Omraader havde naaet et Maal, der med Rette tiltrak sig alle tænkende Menneskers Beundring. Paa een Gang og ligesom i eet Øjeblik er den Frodighed og de Fremskridt, der paa saa mange Maader kom Menneskene til Gode i det daglige Liv, nu falmet lig den frodige Blomst, der nys stod i sin Ynde. Et frygteligt Uvejr har raset og har hjemsøgt saa godt som hele Klodens Befolkning, og dets Ødelæggelse spores i alle Lande og blandt alle Folk. Som en Følge af samme har Moderjord paa mange Steder kun afgivet ringe Afgrøde til saa vel Menneskene som Dyrene; thi de, der skulde pløje Marken, saa Sæden og senere samle den i Lade, er i mange Tilfælde sygnet i Krigens vilde Larm, og de efterladtes Kræfter er for faa til at optage og fuldbyrde det nødvendige Arbejde. Paa mange Steder staar Fabrikernes Hjul stille, da mange Raamaterialer til Fabrikation mangler i saa godt som alle Industrigrene. I Hjemmene saavelsom paa Gaderne samler Folk i Mørket, medens Husene kun tildels er opvarmede, da Kultilførslerne er ringe. Den ene Skibsladning efter den anden af Kul og andre Livsfornødenheder, har været sendt til Bunds uden Naade og Barmhjertighed, ved Torpederinger, uden Hensyn til, om Ladningen har været bestemt for Fjendeland eller for nøytrale Nationer. Alt dette i Forbindelse med andre Begivenheder, der finder Sted, er sikkert et mægtigt Varsko til Menneskene i Henseende til Opfyldelsen af, hvad der er omtalt i Johannes Aabenbaring, 14. Kap., 8. Vers, og i hele det 18. Kapitel i samme Aabenbaring, hvor „Babylon"s Fald er omtalt i følgende Ord:

„Den er falden, den er falden, Babylon den store Stad."

Lader det dog ikke blive glemt, at disse Begivenheder er som Fingerpeg hen imod en bedre Dag; thi Herrens eget Ord lyder: „I se Figentræerne. I beskue dem med Eders Øjne, og I sige, naar de begynde at skyde ud, og Bladene endnu ere spæde, at Sommeren er nær. Saaledes skal

det være paa den Dag, naar de skulle se alle disse Ting, da skulle de vide, at Timen er nær." (Pagt. Bog 45 : 37, 38.)

Med fuld Tro og Forvisning om, at det Budskab, vi som Guds udsendte Tjenere bringer Folket i disse nordlige Lande, er det forberedende Ord, som hellige og inspirerede Mænd har vidnet om skulde lyde til Advarsel for alle Folk paa Jorden, vender vi med Taknemmelighed vort Blik mod det høje, og med fornyet Iver og Mod, og med Tillid til Gud, fortsætter vi den Gerning, der paahviler os at udføre som Arbejdere i Herrens Vingaard. Til alle Medarbejdere i denne Mission vil jeg citere Apostelen Jakobs Ord, naar han siger: „Værer taalmodige, Brødre, indtil Herrens Tilkommelse! Se, Bonden forventer Jordens dyrebare Frugt; han bier taalmodig efter den, indtil den faar tidlig Regn og sildig Regn. Værer I og taalmodige, og styrker Eders Hjerter; thi Herrens Tilkommelse er nær." (Jak. 5 : 7, 8.)

Alle Medarbejdere samt Menighedens Medlemmer og Venner i den skandinaviske Mission ønskes hermed et meget glædeligt og velsignet Nytaar.

Hans J. Christiansen.

Redaktionsbemærkninger i Tilknytning til et Brev af Konferencepræsident Robert J. Bischoff i Bergen.

Bergen den 6. December 1917.

Jeg har meddelt Dem nogle af vore Besværligheder og vil derfor ogsaa fortælle Dem nogle af vore glædelige Oplevelser. Vi havde bestemt Fredag den 23. November til Udførelse af Daabens Ordinance, og havde i den Anledning sendt Indbydelse til dem, som vi vidste tænkte paa at blive døbt den nævnte Dag.

Vejret, der i længere Tid havde været meget stormfuldt med Regn og Slud, vedblev fremdeles at rase saaledes, at af de ti unge Mennesker, der havde bestemt sig til at lade sig døbe paa denne Dag, var der kun seks, som gav Møde. Det maa bemærkes, at Daaben udføres i det aabne Hav ved Bergen. Da vi imidlertid ankom til Stedet, hvor Daabshandlingen skulde udføres, lagde Stormen sig, medens Skyerne trak til Side og gav Maanen Lejlighed til at oplyse Omgivelserne, medens den hellige Handling blev udført. Daabshandlingen foregik under en stille, behagelig Indflydelse, og den Helligaand fyldte vore Hjerter med Fryd og Taknemmelighed til Herren, fordi han stilnede Elementerne, medens vi udførte den hellige Handling. Straks efter Daaben, og medens vi vandrede paa Vejen til Byen, blev Himlen atter overtrukken med Skyer, Maanen ophørte at skinne, og Stormen begyndte at rase igjen, medens der faldt Hagl i stor Mængde. Søndag den 25. November mødte de 6 unge Mennesker, der var blevne døbte, i Søndagsskolen, hvor de modtog Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Der havde i den Anledning samlet sig et stort Antal Søskende, blandt hvilke flere udtalte, at det var det bedste Søndagsskolemøde, de

nogensinde havde overværet; thi den Helligaands Kraft og Indflydelse blev følt i stor Grad. I det almindelige Møde om Aftenen havde vi Lejlighed til at tale til en stor og opmærksom Forsamling om Evangeliets første Principper. Blandt Tilhørerne var der flere, der ikke var Medlemmer af Menigheden, og blandt disse en Dame, der i et Tidsrum af 9 Aar havde besøgt Møderne, som den følgende Dag kom og bad om at blive optaget i Menigheden ved Daab. Uagtet der ogsaa denne Dag blæste en meget stærk Vind om Aftenen, og det var med Besvær, vi banede os Vej til Stedet, hvor Daaben skulde udføres, saa naaede vi dog vort Maal i god Behold. Der var ved denne Lejlighed 6 Søskende tilstede, og vi forenede os i Bøn til Herren, førend Daabshandlingen blev udført. Vor forenede Bøn blev straks hørt, idet Stormen sagtnede af og tildels ophørte, medens den hellige Handling blev udført. Da alt henhørende til denne Ordinance var overstaaet, begav vi os paa Vejen hjem og opsendte Tak og Pris til Gud, der havde hørt og besvaret vor Bøn. Den følgende Dag samledes de samme 6 Søskende i vor nye Søsters Hjem, hvor vi nød godt af hendes Gæstfrihed og prisede Herren i Sang og Bøn. Ved denne Lejlighed modtog den nydøbte Søster Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og blev bekræftet som Medlem i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, hvorefter hun stod frem og bar et trofast Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Sendelse, og at hun havde modtaget Vidnesbyrd om, at de Sidste-Dages Helliges Missionærer er Guds bemyndigede Tjenere, idet hun ved guddommelig Tilkendegivelse var kommen til denne Kundskab.

Hun omtalte saaledes blandt andet, at medens Ældste Bischoff en Aften talte fra Forhøjningen i Menighedens Lokale, Vaskerelvsgaten 1, saa hun et klart Lys omgive ham, medens en Røst talte til hende, sigende: „Der er en Mand, der holder Myndigheden til at døbe Dig; thi han er en af Guds bemyndigede Tjenere, og Tiden er nu kommen, at Du maa underkaste Dig Daabens hellige Ordinance." En anden tilstedeværende Søster, der blev døbt sidste Sommer, stod ligeledes frem og bar Vidnesbyrd om, at førend hun blev døbt, saa hun et lignende herligt Lys omgive Taleren, og hørte den samme Røst tale til hende. Sidstnævnte Søster sagde videre, at da hun en Dag henvendte sig til Præsten i det Sogn, hvor hun boede, og bad ham udslette hende af Statskirkens Bøger, spurgte Præsten hende, om det var hendes Hensigt at gaa ud fra det kristne Samfund? Hertil svarede hun nej, men det var hendes Beslutning mere inderlig at efterleve, hvad der var sand kristen Religion. „Hvad!" sagde han, „det kan vel aldrig være muligt, De tænker paa at forene Dem med Mormonerne?" Paa denne Maade stadfæstede i Virkeligheden Pastoren selv de Sidste-Dages Helliges Lære. Vi ser saaledes, at visse Præster og Teologer, lig visse Skriftkloge paa Kristi Tid, med eller mod deres Villie, bærer Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, vi forkynder for Menneskene. Man vil saaledes erindre Beretningen i Johannes-Evangeliet om, at „der var en Mand af Farisæerne, som hedte Nikodemus, en Øverste iblandt Jøderne. Han kom til Jesus om Natten og sagde til ham: „Mester! vi vide,

at Du er en Lærer, kommen fra Gud; thi ingen kan gøre de Ting, som Du gør, uden Gud er med ham". (Joh. 3, 1 og 2.) Man lægge Mærke til Nikodemus Ord: Vi vide, ikke jeg veed. Hans Ord bevise, at han tilligemed andre af Jødernes Øverster havde overvejet Kristi Lærdomme og forstod, at han var „en Lærer, sendt fra Gud"; og Nikodemus kom til Jesus hemmeligt om Natten for at modtage Undervisning af ham. Saaledes er det ogsaa i vore Dage; thi mange iblandt Folket veed, hvor guddommelig Myndighed findes, og hvor de kan erholde mere Lys og større Kundskab vedrørende Evangeliets frelsende Plan, end de er i Besiddelse af."

Ældste Bischoff slutter sin interessante Skrivelse med at nævne den store Glæde, han og Medarbejdere nyder formedelst det Vidnesbyrd, Herren har givet dem om den frelsende Karakter af de Principper, vi forkynder, hvis Menneskene vil adlyde samme og lade sig delagtiggjøre i Evangeliets Ordinancer, og han sender Hilsen til alle Medarbejdere og Søskende i den skandinaviske Mission.

I Tilslutning til foranførte Tilkendegivelse af Aandens Kraft i Bergen kan bemærkes, at noget lignende har for kort Tid siden fundet Sted i andre Dele af Missionen. Det blev mig saaledes meddelt af et Øjevidne, da jeg besøgte Aalborg sidste Efteraar for at afholde Konference, at medens vedkommende, en ældre sandhedssøgende Dame, var tilstede i de Sidste-Dages Helliges Mødesal en Søndag Aften og med udelt Opmærksomhed lyttede til Ældste John J. Plowmans Tale, saa hun ham indhyllet i et herligt Lys, medens han forklarede Evangeliets Principper; samtidig følte hun en himmelsk Fred og Glæde fylde hendes Hjerte, der bevirkede, at hun en kort Tid derefter forlangte at blive døbt og indlemmet i Kirken. Vedkommende Søster var en af de lykkeligste, som jeg sammen med andre Ældster besøgte i Aalborg.

Hvis de paa forskellige Steder spredte Hellige i disse Lande vilde standse et Øjeblik og overtænke de mange Vidnesbyrd, en kærlig Fader har givet dem, samt de mange herlige Velsignelser, de har nydt fra hans Haand, siden de sluttede Pagt med ham ved Daaben, da vil de Prøvelser, det er faldet i vor Lod at bære, blive lettet betydeligt. Det er ikke givet til alle at kunne se himmelske Syner, ej heller at kunne høre en Røst lig den, flere Søskende vidner om at have hørt. Der er imidlertid ofte en indre Stemme, der tilhvisker os og bevirker den Fred i vort Hjerte, som synes at drage os ud fra Jordelivets Sorger, den Fred, som bringer os til at glemme vore Bekymringer og i Stedet for fylder Sindet med en salig, stille Fred, som om vi befandt os i hellige Engles Nærhed. Denne Følelse kommer ofte, naar man i dyb Ærbødighed har bøjet sig for den almægtige Gud for at samtale med ham i ydmyg Bøn. Den føles, naar vi i Stilhed overvejer den frelsende Plan; naar vi af et oprigtigt Hjerte gør vort bedste for at fremme Herrens Værk, og naar vi med Andagt og et bedende Hjerte sidder i et Møde og lytter til Mænd, der bærer Præstedømmets Myndighed, og som forklarer det evige Evangeliums Sandheder. Herren siger i Aabenbaringen: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig, dersom Du begærer videre Vidnesbyrd, saa kom i Hu den Nat, Du raabte til mig i Dit

Hjerte, at Du maatte komme til Kundskab om disse Tings Sandhed. Gød jeg ikke Fred i Din Sjæl? Hvad større Vidnesbyrd kunde Du have end Guds Vidnesbyrd." (Pagtens Bog, 6, 22. og 23.) Medens Profeten Alma vidnede for Folket paa hans Tid om de tilkommende Ting, sagde han: „Og dette er ikke alt; tænke I ikke, at jeg selv veed disse Ting. Se, jeg bevidner for Eder, at jeg veed, at disse Ting, hvorom jeg har talet, ere sande. Og hvorledes tænke I, at jeg veed det med Visshed? Se, jeg siger Eder, de ere kundgjorte for mig formedelst Guds Helligaand. Se, jeg har fastet og bedet i mange Dage, paa det jeg selv maatte vide disse Ting. Og nu veed jeg selv, at de ere sande, thi den Herre Gud har aabenbaret dem til mig ved sin Helligaand; og dette er Aabenbarelsens Aand, som er i mig." (Almas Bog, 5, 45 og 46.)

Mit eget personlige Vidnesbyrd er, at jeg i Dag (13. Dcbr.) for 46 Aar siden følte den samme Stemme tale til min Sjæl, naar jeg paa bøjede Knæ bad Gud om at give mig tilkende, om Joseph Smith var en sand Guds Profet. Jeg veed, at jeg ved hin Lejlighed modtog Vidnesbyrd om hans guddommelige Sendelse og om Mormons Bogs Guddommelighed, og at dette skete formedelst den Helligaands Kraft, og at jeg formedelst samme, uagtet min store Ufuldkommenhed, har været i Stand til at vidne derom til andre.

Maa Gud i sin store Naade forlene os alle et fast og urokkeligt Vidnesbyrd om Sandheden af de sidste Dages store Værk, at det aldrig maa forlade os, da vil vor jordiske Vandring ikke være saa besværlig, men, skjønt ofte prøvende og tildels tornebestrøet, vil vi stedse føle os forvisset om, at vi er paa Vejen hjem til Faderhuset.

Hans J. Christiansen.

Til Abonnenterne. Paa Grund af forøgede Omkostninger ved Udgivelsen af „Skandinaviens Stjerne" ser vi os nødsagede til fra første Januar 1918 at forhøje Bladets indenlandske Abonnementspris (omfattende Danmark og Norge) fra 3 Kr. 50 Øre til 4 Kr. aarlig. Prisen paa de enkelte Numre vil blive 15 Øre.

Hans J. Christiansen, Missionspræsident.

Efteraarskonferencen i Aarhus.

Konferencen indlededes Lørdag Aften den 27. Oktober med, at Konferencepræsident Chr. Sørensen bød Missionspræsident Hans J. Christiansen velkommen til Aarhus tilligemed de Hellige fra de forskellige Grene. Mødet aabnedes med en Velkomstsang, sunget af Koret i Anledning af Missionspræsidentens Nærværelse.

Aabningsbønnen blev opsendt af Præsident Chr. Sørensen. Derefter blev Salmen Nr. 268 i Salmebogen afsunget. Missionspræsident H. J. Christiansen fremstod derpaa og takkede for Afsyngelsen af Velkomstsangens hjertelige Ord. Han rettede derefter en Undskyldning til Søstende,

fordi Konferencen havde været udsat en Uge, og berettede, hvorledes han efter Afholdelsen af Konferencen i Norge paa Grund af Pasvanskeligheder maatte forblive i Kristiania 10 Dage længere end planlagt. Han rettede en Tak til Folketingsmand F. F. Samuelsen, som utrætteligt havde forfulgt hans Sag og fik aabnet Vejen for hans snare Tilbagevenden til Danmark. Missionspræsidenten udtalte, at han derved var kommen til at staa i Taknemmelighedsgæld til Broder Samuelsen. Han berettede derefter lidt fra Konferencerne i Norge. Derefter blev Salmen Nr. 4 afsungen. Esbjerg Gren rapporteredes af Broder Madsen fra Esbjerg. Grenen var i en god Tilstand, og Møderne var godt besøgte. Han ansaa det for nødvendigt at arbejde med Flid i Herrens Vingaard for at fremme Evangeliets Værk. Broder Carlsen fra Silkeborg afgav Rapport over Silkeborg Gren og berettede, at de Hellige søgte at opbygge hinanden ved deres Vidnesbyrd i deres Møder. Han bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, de Sidste-Dages Hellige har annammet, og omtalte Evangeliets første Principper. Han nedbad sluttelig Herrens Velsignelse over alle oprigtige Mennesker. Broder Larsen fra Odense Gren fremstod og afgav en Oversigt over denne Grens Tilstand. Han udtalte, at denne Gren nu var i en ret trivelig Tilstand og overbragte Hilsner fra Søskende i Odense. Han bar Vidnesbyrd om Evangeliets frelsende Karakter.

Til Afveksling sang Koret: „Ydmygt med Ærbødighed". Ældste Andrew Mollerup afgav derefter Rapport over de sidste 6 Maaneders Arbejde, som han havde udført som en udsendt Missionær. Han havde aldrig manglet noget paa sin Mission og følte sig at være velsignet af Herren. Han takkede Søskende for deres Godhed imod sig. Ældste Orvill H. Larsen afgav derefter sin Rapport over sit Arbejde som Sangleder og Konferencens Sekretær, og ligeledes over sit Arbejde iblandt de fremmede med Hensyn til Udbredelsen af Skrifter og de evangeliske Samtaler. Han citerede Skriftsteder, som beviste, at det var nødvendigt at adlyde Evangeliets Lærdomme. Han omtalte sine Erfaringer og vidnede om Evangeliets Sandhed. Efter at Rapporterne var afgivne, fremstod Missionspræsidenten. Han omtalte Krigens forstyrrende og hæmmende Indflydelse paa Missionsvirksomheden indenfor den skandinaviske Mission, ligesom Krigen virkede meget hæmmende for Missionsvirksomheden i mange forskjellige Lande. Han udtalte, at Søskende, som tænkte paa at drage til Zion under nærværende vanskelige Forhold, maatte gjøre dette paa eget Ansvar. Han omtalte fremdeles, hvorledes mange af Zions Sønner maatte drage i Krig for at adlyde Landets Love, men at de overlod sig i Herrens Haand, idet de gik til deres farlige Gerning.

Mødet sluttedes med Salmen 266 i Salmebogen og Taksigelse af Ældste F. F. Samuelsen.

Der var cirka 70 tilstede ved Mødet.

Søndagsskole-Konferencen.

Søndagsskole-Konferencen blev afholdt Søndag Formiddag den 28. Oktober. Præsident Chr. Sørensen bød de tilstedeværende Søskende og

fremmede velkommen, hvorefter Skolen aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „God og venlig altid vær" og Bøn af Broder Laurits Larsen. Sangen: „Der er Skønhed her paa Jord", blev derefter sunget. Præsidenten for Aarhus Søndagsskole, Broder N. P. Thomasen, afgav derefter Rapport over Søndagsskolens Virksomhed i de forløbne 6 Maaneder. Skolen sandtes i en trivelig Tilstand og 73 p.Ct. af Skolens indtegnede Elever mødte gjennemsnitlig.

Skolens specielle Konference-Program blev derefter udført. Søster Asta Jensen sang: „En Engel har rørt min Pande". Første Klasses Lektie omhandlede Troens Princip. Broder Jens Jensen fremstod derefter med stor Frimodighed og fortalte om Jobs Liv og Prøvelser. Søster Frida Jensen spillede derefter „Oberon" paa Orgel. Anden Klasse blev derefter fremført foran Forsamlingen og besvarede Spørgsmaal vedrørende Daabens Nødvendighed. Forskellige Enkeltpersoner udførte nu forskellige Programnumre. Tredie Klasse blev derefter fremført. Denne Klasses Lektie omhandlede Præstedømmets Nødvendighed og Evangeliets Gengivelse. Organist Oda Johansen spillede derefter en Orgelsolo. Søster Gudrun Thomsen sang derefter: „Tak for vor Skole." Den niaarige Knud Sørensen bar sit Vidnesbyrd vedrørende Evangeliet. Fjerde Klasse (Drengene) besvarede derefter med stor Dygtighed Spørgsmaalene: „Hvorfra er vi komne; hvorfor er vi her paa Jorden, og hvor gaar vi hen ved Døden?" Fjerde Klasse (Pigerne) besvarede derefter Spørgsmaal vedrørende Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

En Violin-Duet blev spillet af Gudrun Thomasen og Marinus Kristensen. Søster Johanne Thomsen fra Silkeborg bar derefter sit Vidnesbyrd. Derefter sang fire Brødre „Opregn dine Gaver".

Søndagsskolens Bestyrer, N. O. Thomasen, fremstod og takkede Børnene for den gode og frimodige Udførelse af Programmet. Han mindede Børnene om at bestræbe sig for stedse at erindre de Skriftsteder, de havde lært. Han takkede Børnene for den Flid, de havde udvist i Skolen, og nedbad Herrens Velsignelse over dem.

Konferencepræsident Chr. Sørensen foreslog derefter Søndagsskolens Bestyrelse og Funktionærer til Opholdelse, hvilket enstemmigt blev assisteret ved Haandsoprækning.

Missionspræsident Hans J. Christiansen fremstod derefter og talte til Børnene. Han udtalte, at hvis en Landmand ønskede den bedste Høst, saa saaede han den bedste Sæd, og saaledes blev den bedste Sæd, Evangeliets Sæd, saaet i Børnenes Hjerter i de Sidste-Dages Helliges Søndagsskoler. Han roste Børnene for den Flid, de havde udvist i Søndagsskolen. Han fremholdt Joseph, der var solgt til Ægypten, som et Forbillede, hvorefter vi kunde vandre og blive til store Mænd i Herrens Tjeneste og modtage det evige Liv som vor Belønning. Han formanede Børnene til at bede til Herren for Søndagsskolens Lærere og Lærerinder og for deres Forældre, saa de kunde have en lykkelig Alderdom. Han bad ligeledes Børnene om at bede for Missionærerne, som var udsendte for at forkynde Evangeliet. Skolen sluttedes med Sangen:

„Kom Brødre, Søstre, J, som frem" og Takfigelse af Broder Wilford Samuelsen.

Der var ialt cirka 130 tilstede ved Søndagsskole-Konferencen.

Konferencemødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 1 og Bøn af Broder Chr. Rasmussen, hvorefter Salmen Nr. 246 blev sunget. Præsident Sørensen bød de tilstedeværende velkommen. Derefter blev nogle af de forskellige Grene rapporterede. Broder Kristensen fra Randers afgav Beretning om Tilstanden i Randers Gren. Søskende der var flittige til at komme til Møderne. Han følte sig glad og tilfreds som Medlem af Kirken og udtalte, at Livet i Sandhed forsvandt „i Hast som en Drøm", og at vi burde leve saa fuldkomment som muligt, saalænge Livet var os givet. Broder Jørgensen fra Esbjerg fremstod og udtalte sine Følelser. Han forklarede Lignelsen om de 10 Jomfruer og opmuntrede Søskende til at være beredte og have Olie paa deres Lamper. Broder Thomsen fra Silkeborg fremstod og udtalte sine Følelser. Han følte stor Glæde ved at samles med Søskende i Aarhus. Han advarede Søskende mod at kritisere og finde Fejl ved deres Ledere, da dette var en forkert Kurs at følge. Han opmuntrede Søskende til trofast at efterleve Evangeliets hellige Lærdomme. Til Afveksling sang Koret: „Vildledte Sjæl, som gaar." Missionspræsident Christiansen talte derefter til Forsamlingen og formanede Søskende til at efterkomme Herrens Befalinger. Han omtalte det herlige Privilegium, som Kirkens Medlemmer havde, stedse at kunne være vejledte ved den Helligaand, hvis alle holdt sig nær til Herren. Han henvendte specielt nogle Ord til de ledende Brødre, at de havde Krav paa den Helligaands Vejledning, og de skulde stedse handle efter Aandens Tilskyndelse. Han nedbad Herrens Velsignelse over Kirkens Medlemmer og alle oprigtige.

Missionspræsident Christiansen foreslog derpaa Kirkens og Missionens Autoriteter til Opholdelse. Han foreslog, at Ældste Christen Sørensen blev opholdt som Præsident over Aarhus Konference. Disse forskellige Forslag blev enstemmig vedtaget.

Præsident Chr. Sørensen foreslog derefter, at Ældste Orvill H. Larsen blev opholdt som Konferencesekretær samt Korleder i Aarhus Gren, og at Ældste Andrew Mollerup blev opholdt som omrejsende Ældste i Aarhus Konference. Disse Forslag blev enstemmigt vedtagne. Mødet blev derefter sluttet med Salmen Nr. 238 og Takfigelse af Ældste Andrew Mollerup.

Der var ca. 100 tilstede ved Mødet. (Fortsættes.)

— Mange formener, at det er Verden, Omgivelsen, Omstændighederne, Forholdene, der er i Vejen for deres Lykke og Fred og Glæde. Men i Grunden er det altid Mennesket selv, der staar sig i Vejen, Mennesket selv, der hænger for meget sammen med Verden og Omgivelsen og Omstændighederne og Forholdene, saa at han ikke kan komme til sig selv, til Ro, til at haabe; han er bestandig for meget udadvendt, i Stedet for at være indadvendt. Søren Kierkegaard.

Lad os herlig Lovsang synge!

Mel.: „Israels Haab paany oplives."

Lad os herlig Lovsang synge,
Harpen tone yndefuld;
Sangen Sindet vil forynge,
Det er mere værd end Guld!
Om vi elske Herrens Rige,
Mens vi leve her paa Jord,
Mod Fuldkommenheden hige,
Da vor Fryd vil blive stor.

Lad os glædes med Guds Venner
Her i dette Jordeliv!
Hver, som Livets Veje kender,
Tak og Pris til Herren giv!
Lad os glædes med de glade,
Synge frydefuld for Gud;
Dydens Veje ej forlade,
Stedse lyde Herrens Bud!

Lad os stedse Herren ære,
Salmer synge til hans Pris;
Livets Love have kære,
Vandre frem paa rette Vis!
Hver, som trofast Herren tjener,
Han vil trøste ved sin Aand
Og for Kristi Skyld forene
Med sig selv ved Pagtens Baand.

Niels F. Green.

Notits.

Saa langt Oplaget rækker, tilbydes flere af de senere Aargange af „Skandinaviens Stjerne" til Abonnenterne for halv Pris, frit tilsendt. Indsend Ordrer med Beløb til Konferencepræsidenterne.

Indhold:

Præsident Joseph F. Smiths Aabningstale 1
Tankesprog 7, 15
Redaktionelt:
Farvel til Aaret 1917. (Af Præsident Hans J. Christiansen.).. 8
Redaktionsbemærkninger i Tilknytning til et Brev af Konferencepræsident Robert J. Bischoff i Bergen (Af Hans J. Christiansen.)..... 9
Efteraarskonferencen i Aarhus... 12
Lad os herlig Lovsang synge! (Digt.) 16
Notits 16

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).